

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71
E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk
Girokonto: 314-1861

LAKSHMI ASHRAM NYT

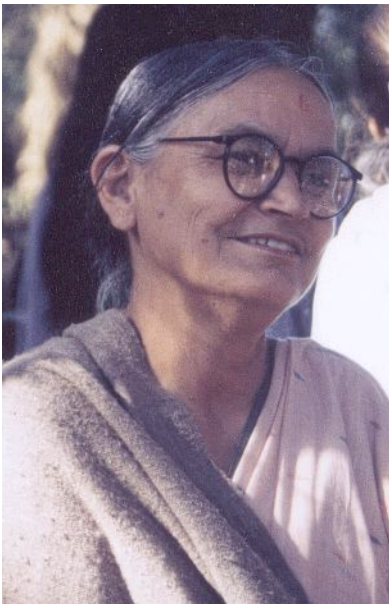
August 2002

Kære venner!

Så er der igen nyt fra Lakshmi Ashram, og jeg udsender **SANCHAR 90**, der indeholder følgende:

To elever fra 12. klasse fortæller om deres erfaringer
Prema Behn fortæller om et nyt projekt: Klasseværelset ud i landsbyen
Elever fra 6. klasse skriver om, hvad de fik ud af projektet
En lille rapport om værkstedet fra Anand Bhai
Reklame for landbrugsredskaber

Som det vil kunne læses, forsøger man nye veje med undervisningen på Lakshmi Ashram, og samtidig arbejder elever og lærere sammen med medarbejderne på værkstedet om en oplysningskampagne for de nye redskaber.

Radha Bhatt kommer til Danmark i august/september måned, og i den anledning indbyder jeg til et Lakshmi Ashram møde - se vedlagte indbydelse.

Radha skal først besøge sin søster i Bergen i nogle uger, og derefter skal hun bl.a. studere friskoler i Danmark. Vi har fået stor hjælp af Ryslinge Højskole, hvor en af lærerne har organiseret et program for hende. Desuden skal hun til en del møder, besøge venner osv.

Tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb - store som små - er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, landsbyarbejde og meget andet. Jeg beder jer stadig om at sende ekstra penge pga. stigning i de daglige udgifter - forhøjet sponsorship pr. måned 150 kr., pr. kvartal 450 kr., pr. halvår 900 kr., pr. år 1800 kr. Jeg benytter de gamle girokort med fortrykt sponsor-bidrag, indtil de er opbrugt.

Lakshmi Ashrams hjemmeside har følgende adresse: <http://lakshmi.adr.dk>
Der pt. ikke noget nyt om en eventuel hjemmeside på engelsk..

Mange hilsener

Sanchar 90

To elever fra 12. klasse fortæller om deres erfaringer

Gayatri Goswami

Jeg kom til Lakshmi Ashram i juli 1994 – otte år gammel. Jeg startede i 4. klasse og har udviklet mig ved altid at prøve at forstå hver eneste aktivitet til bunds. Jeg er meget knyttet til dette sted, for vi lever sammen her med kærlighed og støtte fra de ældre piger. To måneder hvert år tager jeg hjem og arbejder sammen med min mor og far.

Sidste forår tog jeg min High School eksamen, og derefter deltog jeg i Gandhi Filosofi kurset, der varer syv måneder. Her fik jeg mulighed for at forstå Gandhi. Hans liv var fuldkomment – noget man ikke møder hos andre tænkere og filosoffer. Han både tænkte dybt og omsatte sine tanker i handling i enhver situation i livet. Alt hvad han foretog sig var en del af hans søgen efter sandheden, og den sti, han fulgte, var ikke-volds-stien. Gennem historien om hans liv fik jeg under-visning i sandhed og ikke-vold, tolerance og helhed. Jeg fik chance for at møde mange mennesker og lære af deres tanker om livet, et levende eksempel for mig om kraften i individuel tænkning.

Min barndom har givet mange muligheder, og mit ønske er at arbejde her på ashrammen. Lige som de ældre piger har gjort sig megen umage, for at vi kunne udvikle os, ønsker jeg at gøre det samme for at hjælpe andre med deres udvikling. For tiden holder jeg regnskab med ashrammens lager, styrer de kulturelle aktiviteter og leder morgen- og aftenmøderne. I alle disse opgaver er jeg bevidst om min pligt og mit ansvar. Jeg tror, at ved at udvikle en ideal form af selvforsyning kan vi lære folk en måde at leve på, og ved at gøre folk uafhængige og selvforsynende fortsætter vi de sidste 55 års arbejde på Lakshmi Ashram. Fundamentet for institutionen er stærk selv i dag, og det vil den fortsætte med at være. Jeg udtrykker min dybeste taknemmelighed over for alle de ældre søstre, som har hjulpet mig i min udvikling.

Manju Joshi

Jeg kom til Lakshmi Ashram, da jeg var seks år, fordi min ældre søster allerede var der. Jeg voksede op på ashrammen, og sidste forår tog jeg min High School eksamen. Derefter deltog jeg i Gandhi Filosofi kurset. Jeg havde allerede et stort ønske om at lære mere om Gandhis liv, fordi jeg fra min tidlige barndom på Lakshmi Ashram var blevet undervist i selvforsyning baseret på hans tanker, en holistisk undervisning i at skabe hele mennesker. I dette kursus arbejdede jeg på at komme til at forstå Gandhis grundlæggende begreber om sandhed og ikke-vold. En dyb tro på disse tanker og måden at leve på blev vakt i mig.

Lige nu læser jeg for at kunne tage endnu en eksamen. Jeg lærer børnene at spinde, underviser de mindre børn og hjælper dem med deres udvikling. På kontoret er jeg ved at lære at skrive på maskine og ordne posten. Jeg kan mægtig godt lide at arbejde med disse ting. Jeg har helt fra begyndelsen vidst, at jeg måtte arbejde på ashrammen, så at dens fundament kan blive endnu stærkere. Jeg føler, at lige som de ældre piger har hjulpet mig med min udvikling, har jeg nu mulighed for at deltage i sådant et arbejde. På den måde kan jeg være med til at hjælpe den næste generation, således at de til fulde må nyde godt af at være på denne ashram. Så kan de igen senere tage deres tørn med at gøre fundamentet endnu stærkere, for at endnu flere mennesker kan få en bedre fremtid. Jeg ønsker, at Lakshmi Ashram i sig selv bliver selvforsynende, så folks fremtid kan blive lys.

Klasseværelset ud i landsbyen ved Prema Behn

Jeg tror, at enhver skole, hvor læringen kun foregår via lærebøger, yder en mangelfuld undervisning. Hvor der ikke er plads til aktiviteter, der forholder sig til det virkelige liv, vil børnenes udvikling af adfærd forblive mangelfuld.

Vores erfaring er, at det er måden vi er på, som har indflydelse på alle sider af livet. Det er konstruktivt at arbejde med praktiske gøremål. Børnene bliver konfronteret med virkeligheden, hvorimod det, der præsenteres i lærebøgerne, ikke er i overensstemmelse med børnenes liv.

I juni 2001 tog Hansi Behn og jeg af sted for at deltage i et ti dages træningsprogram, der blev organiseret af SIDH (Society for Integrated Development of Himalayas) i deres Kemty Falls træningscenter i nærheden af Musoorie. I løbet af disse ti dage lærte vi, hvordan vi kan undervise i hindi, matematik, geografi, biologi og historie gennem inddragelse af vores umiddelbare omgivelser, vores landsby og den ældre generation.

SIDH havde foretaget sådanne forsøg med eleverne i 3. til 5. klasse i deres egne skoler. De gav deres forløb titlen "Pariyojna", som kan oversættes til "Det integrerede Projekt". Eleverne valgte et bestemt emne og talte med de gamle mennesker i deres landsby for at samle informationer, og med hjælp fra lærerne og andre med et indgående lokalkendskab opnåede de efterhånden en dyb forståelse for deres valgte emne.

Da vi kom tilbage til Kausani, blev vi enige om, at pigerne i 6. klasse skulle prøve et sådant projektorienteret forløb, og fra august begyndte vi at gå med disse elever til de nærmeste landsbyer. I vores forberedelser havde vi sammen opstillet en masse spørgsmål til vores besøg, således at eleverne helt forstod, hvad der mentes med "Pariyojna". Vores ashram-piger tager kun på ferie i godt fyrrer dage om året, så deres forbindelse med livet i en landsby er noget begrænset. I starten var de lidt tøvende og usikre, og det var derfor nødvendigt at styrke deres selvtillid og bevidsthed, for at de kunne tale frit med landsbyboerne og åbent diskutere deres valgte emne. Det gjorde vi ved at besøge forskellige skoler i udvalgte landsbyer, hvor vi mødtes med eleverne og lærerne og talte med dem. På den måde blev pigernes hæmninger mindre, og de begyndte selv at tage mere del i hvad der foregik.

Denne "Pariyojna" bragte os til følgende landsbyer: Chhani, Lweshal, Bijoriya, Kumana og Kausani, hvor vi mødte adskillige folk, vi kendte, talte sammen om forskellige emner og indsamlede informationer. Nu forstod vores piger fuldstændigt, hvad "Pariyojna" betød, og de havde opnået at få selvtillid, og jeg var parat til at give dem vores projektemne: "Afgroede, grønsager og frugt". Hele klassen arbejdede sammen om at indhente informationer. Deres generthed og hæmninger var stort

set væk, og i stedet for blev de mere og mere entusiastiske. Vores dybere mål med den projektorienterede undervisning var at få børnene til at øge deres forståelse for det omgivende samfund, at forøge deres respekt for den ældre generation og få dem til at forstå den guldgrube af viden, som sidstnævnte sidder inde med samt at lære dem at værdsætte og forstå forskellen på tidligere og nuværende livsbetingelser i landsbyerne.

Vores ældre mennesker har en enorm mængde af praktisk viden; de kender opskriften på at leve livet. Men på grund af tidernes forandring bliver der ikke lagt mærke til deres viden, og de føler sig sat ud på et sidespor. Nutidens børn vil hellere se fjernsyn end lytte til bedsteforældrenes historier. Børnene kan fortælle en alt muligt fra deres hjem eller fra udlandet, men hvis du spørger dem om deres umiddelbare omgivelser, vil de ikke være i stand til at give dig et rigtigt svar. Nutidens børn får ingen moralsk opdragelse. De mangler den vejledning, de plejede at få i familien fra de ældre medlemmer, det de sugede til sig på skødet af deres bedstemor om vores kultur og traditioner. Alt det bliver der mindre og mindre af i vore dage. Det bliver alt sammen glemt af folk.

Vore piger havde det rigtig sjovt i landsbyerne med projektarbejdet og fik hen ad vejen et omfattende billede af livet i en landsby, hvilket opridses herunder:

- Nutidens betingelser for vores landsbyer
- Familiemønstret i gamle dage og nu
- Kvindernes deltagelse i landbruget
- Unge menneskers udvandring fra bjergområderne
- Fald i landbrugets produktivitet
- Forøget brug af kunstgødning ved dyrkning af korn, frugt og grønsager
- Omstillingen fra selvforsyning i landsbyen til afhængighed af et markedssystem
- Nedgang i andelen af dyrehold
- Højt niveau for undervisning af pigerne
- Aftagende respekt for fysisk arbejde
- Forøget brug af nutidens medicin i stedet for traditionelle lokale medicinurter
- Forbedring i landsbyboernes holdning til renlighed og hygiejne
- Nedgang i landsbyfællesskab og simpel levevis
- To slags mentalitet blandt folk i landsbyen – den ene der synes arbejde er vigtigt, og den anden der synes penge er vigtigere end arbejde
- Ligegyldige følelser over for omgivelserne
- Udbredt brug og misbrug af alkohol med adskillige familier i alvorlige økonomiske vanskeligheder som resultat
- Fortsat fald i naturlige resurser – nogle grænsende til udslettelse
- Bevægelse væk fra kulturen og traditionerne
- Forfald i moralen blandt de unge på grund af udbredelsen af tv

På denne måde så og hørte eleverne selv om de forskellige problemer, der findes i samfundet i vore dage, og jeg kunne vældig godt lide at følges med dem til landsbyerne. Ud over de daglige ansvarsområder i ashrammen var det for dem en hel ny aktivitet – specielt fordi det hele foregik uden for selve ashrammens område. Det var derfor helt naturligt, at de var meget ivrige. De kom virkelig til at forstå landsbylivet på nært hold.

I den første uge af maj skrev eleverne alle de oplysninger, de havde samlet, ned sammen med deres individuelle oplevelser. Vi sad og diskuterede, hvad vi havde foretaget os, og fik det skrevet sammen, så pigerne lærte en teknik om, hvordan man bedst kan præsentere det opsamlede materiale. Jeg

syntes, det ville være godt at fremlægge det i form af en bog, og alle syntes om ideen. Arbejdet blev derfor skrevet og printet på en computer, og til sidst fik vi vores bog i hænderne.

Pigerne blev glade for at se resultatet, og en eftermiddag ved det daglige møde præsenterede de projektet for de andre elever og lærere og fortalte hver især om deres oplevelser. Alle de andre børn var virkelig interesserede i at høre om det og ønskede selv at prøve noget lignende. Det blev derfor besluttet, at alle klasselærerne skulle organisere projekter om forskellige aktiviteter inden for ashrammens virke, og på denne hidtil ukendte metode skulle eleverne bibringes nye kundskaber.

Mens vi gennemførte projektet, havde vi også et andet program i gang for vores værksted. Når vi kom til landsbyerne, medbragte vi landbrugsredskaber, fremstillet på værkstedet, og vi introducerede disse nye forbedrede redskaber for folk. Vi havde et spørgeskema med generelle spørgsmål lavet af værkstedsmedarbejderne med til skolerne. Det var lavet som en lille konkurrence, og når børnene havde besvaret spørgsmålene, fik de som præmie enten et redskab lavet på værkstedet eller lidt slik. Dette program viste sig at være et godt tiltag til at skabe kontakt mellem vore børn og landsbyskolernes børn, som så fortalte om os derhjemme. Når vi senere kom til deres landsbyer, blev vi hilst hjerteligt velkomne.

Værkstedsprogrammet havde to formål. For det første sigtede det mod at skaffe bedre redskaber til bjerglandbrug og for det andet at vække en interesse hos landsbybørnene for deres eget område og udvikle en følelse hos dem, at hvis man gør sig umage, giver det resultater. Der blev lagt vægt på at få børnene til at forstå kvaliteten i at gøre sig store anstrengelser i livet, så de kunne styrke troen på sig selv. Værkstedprogrammet blev vel modtaget og var en stor hjælp i vores projektarbejde.

Jeg fik en masse nye ideer som resultat af dette projekt. Jeg syntes, at jeg allerede kendte denne måde at arbejde på, så jeg forsøgte at finde ud af, hvad det var i denne "Pariyojna", der var så velkendt. Det gik op for mig, at grundbegrebet i dette projekt og den måde, eleverne blev undervist på i hindi, matematik, historie, geografi, biologi og sprog, var den selv samme metode, som jeg havde oplevet i min barndom på Lakshmi Ashram.

Som en sidegevinst til dette projekt har det givet en god mulighed for Lakshmi Ashram til at blive kendt igen. Alle de gamle mænd og kvinder i landsbyerne delte med os de mange gode minder, de havde om Sarala Behn og Lakshmi Ashram. Hele tiden mindede de os om:

”Nu til dags kommer I folk ikke så tit til vores landsby, som i gjorde før i tiden. Vær søde at blive ved med at komme ud til os.”

Jeg kunne vældig godt lide følelsen, der blev udtrykt i disse ord.

Gennem projektet oplevede vi direkte de problemer, der er i landsbyerne. Vi så f.eks., hvordan enker og forladte kvinder levede, og fornemmede de vanskeligheder fattige familier går igennem for at kæmpe for børnenes uddannelse. Et godt aspekt i projektet var, at i alle de landsbyer, vi var i kontakt med, forsikrede vi dem, at vi ville medbringe de forbedrede landbrugsredskaber og præsentere dem. Gennem disse to sammensmeltede programmer blev der skabt et nyt indtryk af Lakshmi Ashram i folks bevidsthed.

Elevernes egne oplevelser i projektet

Niru Bora

Jeg kunne rigtig godt lide projektarbejdet. Min generthed forsvandt, og jeg kan nu helt frit diskutere ethvert emne. Besøget i landsbyerne gav mig ny viden, og jeg fandt ud af, hvor meget de ældre ved. I gamle dage brugte folk mange kræfter på landbruget og husdyrhold. Før havde jeg aldrig spurgt nogen som helst om gamle dage. Jeg mødte mange mennesker og lærte om problemerne i landsbyerne.

Lalita Rana

Jeg nød projektarbejdet. Jeg kan nu tale åbent uden nogen følelse af generthed. Mødrene i landsbyerne har meget at lave og kan ikke yde al deres tid til børnene. Storfamilierne eksisterer ikke mere som før, og livet er ikke så organiseret. Jorden er opdelt i mindre stykker. Vi var meget velkomne overalt, hvor vi kom for at lave vores projektarbejde. Jeg kunne godt lide den simple måde, de lever på.

Munni Goswami

I starten forstod jeg slet ikke, hvad projektarbejdet gik ud på, men da vi kom ud i landsbyerne og snakkede med folk, kom jeg til at forstå, hvad vi stilede mod. Jeg gik hen for at tale med en storfamilie, som fortalte mig, at i gamle dage havde folk ingen penge, men de havde det rigtig godt sammen. Endnu den dag i dag er kvinderne ikke i stand til selv at tage beslutninger.

Lata Dosad

Min mor dyrker jorden. Min far døde, da jeg var meget lille. Jeg forstår nu, hvordan min mor arbejder med stor tapperhed. Hun har en guldgrube af viden om landbrug. Min egen viden og mit mod på livet voksede som resultat af dette projekt.

Himani Joshi

Jeg synes, det var spændende at besøge landsbyerne. Landsbyboerne fortalte mig, at i gamle dage gik folk til den traditionelle kloge kone for at få behandlet sygdomme, og de blev helbredt med medicinske planter og urter. I dag skynder de sig ved bare den mindste skavank på hospitalet for at få den moderne medicin. Nu til dags er folks kroppe ikke så stærke som tidligere. I dag forlader de unge bjergene for at tage ind til byerne, og det er ikke godt.

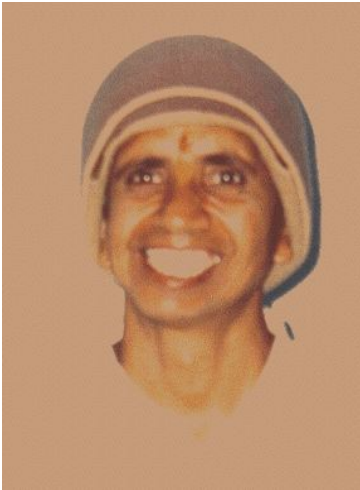
Jyoti Joshi

Da jeg første gang hørte ordet “Pariyojna” blev jeg meget nysgerrig. Lidt efter lidt forstod jeg, hvad det betød. Jeg mødte en kvinde, som var glad for at dyrke jorden. Hun arbejdede på sine marker. Hun sagde, at landsbypigerne er meget forlegne og generte, men det er ashram-pigerne ikke, og de er i

stand til at udtrykke sig godt. Jeg nød projektet, min entusiasme voksede i takt med min viden, og jeg syntes, det var meget sjovt at besøge landsbyerne.

Værksteds-programmet

Uddrag af Anand Bhais rapport fra 01.04.01 til 31.03.02

En af hovedaktiviteterne i årets arbejde var et intensivt oplysningsprogram om vores nye forskningsarbejde i samarbejde med bønder og håndværkere i landsbyerne. De sidste 3-4 år har vi gjort særlig meget ud af at oplyse om vores nye redskaber og andet udstyr. Det har vi også fortsat i år.

Der er blevet udviklet en hel del forskellige landbrugsredskaber og materiel til brug for spinding og vævning. (Dansk El-forbund, Københavns-afdelingen har støttet projektet i tre år). Mange har fået gavn af dette. Der er dog stadig stort behov for yderligere oplysninger. Det er meget vanskeligt at udføre en oplysningskampagne for ting, der er produceret af en organisation som vores sammen-lignet med de ting, der fremstilles af et kommercielt foretagende.

Efter megen overvejelse fik vi den ide, at vi skulle inddrage skolebørnene. Vi lavede en konkurrence mellem børnene på forskellige lokale skoler om traditionel lokal viden. De fik et spørge-skema baseret på emner fra deres hverdag og om deres område. De arbejdede med svarene der-hjemme og afleverede dem, når de var færdige. Derefter gennemgik vi mundtligt spørgsmålene, så de på den måde fik mere ud af det. Som belønning fik hvert barn et nyt redskab – fremstillet på vores værksted. Både elever og lærere syntes, det var spændende. Efter 3-4 måneder skulle børnene aflevere en lille rapport om de erfaringer, deres forældre eller en anden person havde haft med at bruge redskabet. Børnene får som en symbolsk tak et nyt redskab forærende. Det betyder, at vi får et materiale til brug for vores videre forskning, og børnene får mulighed for at skrive rapport, hvilket de ikke har prøvet før.

Gennem dette program er der skabt en aktiv forbindelse til det omgivende samfund. Betingelsen for at kunne gennemføre det er, at det gøres i samarbejde med og med støtte fra såvel lærere som elever fra Lakshmi Ashram. Derfor var det nyligt gennemførte projektarbejde med 6. klasse særdeles velkomment. (Læs Prema Behns artikel). Det har givet positive resultater, og vi tror på, at det har givet nogle af landsbybørnene en større interesse for at lære noget. Ashram-pigerne hjalp børnene i landsbyskolerne med at besvare spørgsmålene samtidig med at de arbejdede med deres eget projekt.

Som i tidligere år er vi også gået andre veje for at oplyse om vores arbejde. Vi har bl.a. deltaget i flere landbrugsmarkeder forskellige steder i området.

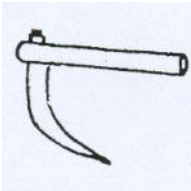
Fremtidige aktiviteter – 2002/03

Vi vil stadig fokusere meget på vores oplysningsprogram og naturligvis afslutte de aktiviteter, der ikke blev færdige i 2001/02. Der er et vitalt behov for udvikling af passende industrier i Uttaran-chal. Jeg har lavet en redegørelse om dette under min rapportering af spinde- og væve-relaterede aktiviteter. Der vil være muligheder inden for dette område.

På næste side kan man se den omdelte ”reklame” for nogle af landbrugsredskaberne, men det bedste er naturligvis, at redskabet prøves på markerne.

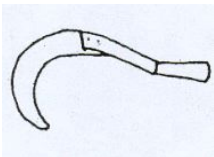
Specielle landbrugsredskaber fremstillet på Lakshmi Ashram

1. Kutli

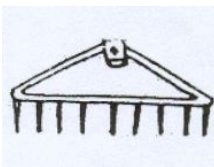
Der er sparet på træ til denne "kutli" ud fra et miljøsynspunkt. Vi har brugt et rør lavet af tynde jernplader. Til at forbinde hakken med røret har vi brugt en møtrik. Den kan let løsnes, og bladet kan slibes hos den lokale smed.

2. Ny segl

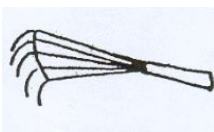
Denne segl er ikke af almindeligt jern. Bladet er lavet af meget fint jern. Man behøver ikke at tage til smeden for at få den slebet. Folk kan slibe den derhjemme med en hård sten. Hvis den efter mange slibninger er kaput, kan man selv løsne nitterne og sætte et nyt blad på.

3. Rive

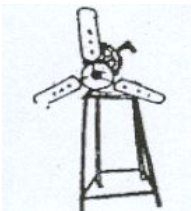
Vi har konstrueret en meget god vinkel på riven og brugt godt jern. Den er meget holdbar. Landmændene kan vældig godt lide den.

4. Rive til fyrrenåle

Den er fremstillet af en speciel jernwire. Det er mest kvinderne, der bruger den til at samle fyrrenåle i skoven. Folk bruger den også i deres haver til at samle blade sammen.

5. Kornrensemaskine

Denne vifte skiller strået fra kornet. Den giver rigelig luft, betjenes med hånden, er let og kan derfor nemt bringes ud til marken. Den sparer tid og arbejde. Den er meget populær blandt bjergbønderne.

Bemærkning

Alle disse redskaber er fremstillet ud fra et miljøsynspunkt. Vi har sparet på træ og prøvet at bruge jern.

Denne oplysningsreklame er oprindeligt skrevet på hindi og delt ud i landsbyerne. Pigerne fra Lakshmi Ashram har den med, når de kommer ud for at tale med landsbyboerne.